

Duminică

Organ de propagandă religioasă și morală.
Organ informativ al AGRU-lui din Eparhia
Maramureșului

Biroul de distribuire: Librăria Asociației ne
Sighet, Piața Unirei No. 25.

Prețul unui exemplar: 2 Lei.

Redactor responsabil: T. Berinde

Abonamentul pe un an: 100 Lei.

Sămănătorii

„Ieși-a sămănătorul să sãmene...”
Luca 8, 5.

2. În Hristos, mulți nu descoperă mai mult, decât ce poate vedea orî și cine. Spiritul apostolic nu e atît de superficial. În special observă un mister, ce confundă: insuficiența aparentă a răs-cumpărării lumii, în deosebi în viața practică. Măinile întinse ale lui Hristos pe cruce, dovedesc, că el a murit pentru toți oamenii și totuși se pare, că răs-cumpărarea multora nu le folosește.

Undeva, colo în jos, în infinit, să torturează suflete în chinurile despărțirii—veșnice de Dumnezeu, iar moartea zilnic duce cu seceriș bogat mulțimea nenorociților, spre vârtejul despărțirii — veșnice de Dumnezeu. Pe globul pământului nostru, în fiecare clipă, mor în mediu, câte patru oameni. Dintre acești patru, oare câți sunt aleși? Și dacă nu toți sunt aleși, ce rost are răs-cumpărarea? Pentru ce e jertfa lui Isus Hristos? Pentru ce e Crucea, dacă osânda își culege victima?...

Sufletul încearcă să închipuiască oarecum, amărăciunea sufletească a învățătorului dumnezeesc, ce l'î cuprindea în acele trei ceasuri, pe Muntele Maslinilor. Isus își dă viața pentru totalitate. Și între ce chinuri enorme! Și iată, într'o depărtare, numai de câțiva pași, dincolo de vâlceaua Cedronului, pe o creangă de maslin, un sinucigaș, spânzurat pare că strigă către El: „Nu-mi trebuie răs-cumpărarea ta!

Sângele tău, înzadar a curs pentru mine! Mie nu-mi folosește!... Iuda!... Iar dincolo de sinucigașul din Vinerea patimilor, să însi-rue urmașii, — cari cu toți vor refuza îndreptarea, — toți urmașii lui Iuda!

Cu cât mai mult se cufundă sufletul în adâncimile misterului lui Hristos, cu atît mai mare dor irresistibil înclină spre apostolat, iar cât mai mare înclinare simțeste sufletul spre apostolat, cu atît e mai necesar, ca să se cufunde în adâncimile misterului lui Hristos.

Cât de zguduitoare vedenie este aceasta! Viața vie, răstignită pe crucea sângeroasă! „Trebuie să știi — zis-a Mântuitorul — dumnezeesc unui suflet, — că erau nemărginite chinurile, ce purtam în inima mea. Sunt capul corpului, ale mădulării cărui sunt toți creștinii. Dintre aceștia, pe cât de mulți răpește păcatul de moarte. Ca și când să zmulge cuiva cu forța mădularele din trup, astfel de martiriu sufăr, când mă gândesc la suflete, pe cari îi răpește dela mine păcatul greu. Și acest chin să reînnoește, cu fie care păcat de moarte. Câte suflete se osândesc, atîtea mădulări au fost zmulse din trupul meu”.

Ce durere grozavă cauzează mădularului rămas credincios lui Hristos, multiplă rana, — Capului — dumnezeesc.

Sufletul credincios e

vesel, că el e o creangă vie. Inșă câte crengi rupte, zac la trunchiul arborelui! O deschizătură pe scoarța arborelui viu arată, unde erau crescute în tulpină, crengile rupte. Apostolul seamănă pruncului, care se întristează, când vede frunzele căzând depe arbore. Le ridică și încearcă să le împreune din nou cu tulpina. Astfel și apostolul

simțeste dorul ca să adune sufletele căzute, unul câte unul, ca să îi împreune din nou cu trunchiul dumnezeesc.

Pe lângă meritele Mântuitorului răstignit, nu lipsește nimica. Lipsesc numai apostoli, cari să conducă meritele spre suflete. Cine nu ar voi să fie un astfel de apostol?!

Traducere după: R. Plus S.J.

Cu ochi văzători

Cu ocazia săptămănei misionare din an în an se ridică tot mai mult chestiunea grea a încreștinării păgănilor. Din an în an, ofenziva Crucii în contra idolilor capătă un nou imbold; din an în an tot mai mulți idoli sunt scoși din sufletul sărmanilor păgăni. Dar lupta este grea, anevoioasă și dureroasă. Idolii fac jertfe: eroi ai creștinismului, cari mor sfășiați de oameni sau de animale sălbatice, sau cad victimă multelor inconveniente, ee le întâmpină omul alb în ținuturile pline de pericole ale continentelor îndepărtate.

Dar atîta jertfă aduce rezultate mângăitoare. Ajunge să luăm în mână o gazetă care se ocupă cu activitatea misionară, ca să constatăm, că suferințele eroice ale misionarilor nu sunt zădarnice. Victimele iubirii nu cad înzădar. Roadele sunt nu însufite, ci mai mult decât înmîite. E atît de mângăitor a ști aceasta. Și unde odată creștinismul a ajuns, acolo se începe o viață nouă, mult asemănătoare cu viața primilor creștini. Și nu este aceasta viață elanul noutății! E mai mult semnul, că fiii răsăritului și sudului îndepărtat au mai multă grațitudine față de opera tragicdureroasă a Calvarului, decât a fiii albi ai Europei, gâlcevi-tori, răutăcioși, certăreși, cari nu mai vreau sau nu mai pot să recunoască justa valoare a

răs-cumpărării. Deși mult mai mult decât un mileniu de creștinism le stă în urmă; Creștinism, care a adus civilizația, care a desarmat popoarele năvălitoare, care nomazilor a clădit în locul corturilor case stătătoare, care a scos din mână teutonilor arcul cu săgeata ucigătoare și din mână Francilor securea însângerată, ca în locul lor să așeze crucea. Cine e de vină, că străne-poții blăndului lafet au lepădat crucea și în loc ca să se folosească de binefacerea civilizației aduse de creștinism, civilizația o folosesc pentru alte scopuri? O săgeată după lungă ochire a ucis un om; azi aceeași mână, fără multă ochire și sigur ucide cu o singură mișcare o mulțime. Cine e de vină, că legea iubirii, pentru care Isus a murit, în sufletul omului numai ură produce? „Homo homini lupus” — omul pentru om e lup, iată un dicton, ce nu există la neofiii galbeni și negrii ai creștinismului. Cei albi clădesc turnul din Babilon; fiecare nouă invenție este un nou bloc în uriașul turn clădit din răutatea omului. Turnul ajunge peste nori, unde păsările de oțel și de aluminiu zboară nu pentru mărirea lui Dumnezeu, ci pentru detronarea Lui. În acest timp pe țărmurile îndepărtate ale Mării Inghetate și ale Atlanticului un alt turn se zidește: Altarul sufletelor curate. Fumul de tămăie al acestui altar se înalță peste nori, cași cântul eșit din buzele evlavioase ale oamenilor simpli, dar cu inimă curată.

Figuri din Maramureșul unit cu Roma.

Axente Sabo

În întunecul mileniilor ce au precedat venirea Mântuitorului, neamul omenesc stricat de urmările păcatului strămoșesc, ar fi ajuns la pierire, dacă preainduratul Dumnezeu nu ar fi trimis bărbați aleși, cari ceși niște făclii aprinse au luminat bezna blestemului și cu graiul lor blând s'au mustăritor au alimentat flacăra abia licărindă a credinței. Rolul lor e covârșitor în conservarea nădejzii unui viitor mai bun.

Milenara robie a neamului nostru încă ar fi dus la desființarea a tot ce este românesc, dacă Dumnezeu nu s'ar fi îngrijit de oameni aleși, cari asemenea profetilor și patriarhilor Vechiului Testament, au purtat lumina și întunec, au picurat picăturile nădejzii în sufletele descurajate, au întărit credința într'un viitor mai bun. Mulți dintre aceștia au fost oameni străluciți, numele cărora a fost sau va fi eternizat pe paginile istoriei neamului, cei mai mulți însă au fost „eroii necunoscuți” și martirii chemării lor. Un asemenea patriarh și profet de Dumnezeu trimis pentru conservarea românismului pe plaiurile Maramureșului a fost Axente Sabo, care a fost înmormântat în ziua de 8 Noemvrie crt. în Sighet.

Născut în Mocira, jud. Satu-Mare, cași tânăr învățător a venit în Maramureș, a fost cantor învățător în Sat-Șugătag,

unde timp de 40 de ani cu multă râvnă a împlinit chemarea sa de ales al lui Dumnezeu! El a știut, că aceea ce este bun și folositor pentru neamul său românesc, numai dela Dumnezeu poate veni. A pus în practică, aceea ce bătrânii și înțelepții maramureșeni au susținut, că: școala este tinda Bisericii. Și el așa a procedat în școală. Catedra umilă, din școala confesională și mai umilă din Sat-Șugătag, a devenit un altar pe care învățătorul Axente Sabo, aducea zilnic jertfă credința sa nestrămutată și dărză, românismul său și toate puterile, sale. La flacăra acestui altar s'a aprins în sufletele plâpânde ale generațiilor tinere de țărani, cari s'au perândat timp de patru decenii pe băncile dure ale acestei școli, — dragostea de Dumnezeu și de neam. Tatăl nostru, Născătoare, Crezul, Zece și cinci porunci rostite în fiecare dimineață și la sfârșitul lecțiilor, — de învățător și elevi împreună, era chemarea în ajutor al atotputernicului Dumnezeu, ca să nu părăsască neamul românesc în aceea nesfârșită prinsoare babilonică, în care soarta l-a aruncat; era afirmarea credinței neclintite în Biserica Romei, prin care — și numai prin Ea vine „aurea aetas” epoca de aur a neamului nostru; era confirmarea adevărului, că cel ce vrea bine neamului său, în rândul întâi el trebuie să se îndrepteze, ținând poruncile Domnului, pe cari, — dacă toți fiii neamului le vor respecta, — atunci a sosit între noi împărăția lui Dumnezeu.

Așa a lucrat în școală pentru neam și pentru legea cea sfântă Axente Sabo.

Dar cu atâta nu s'a îndesțuit. Un profet și patriarh trebuie să fie neobosit și multilateral. Coastele pustii și neroditoare ale satului dau o notă de pustiere satului și simbolic neamului întreg. Ce e de făcut? Locul pustiu al prefăce în grădini înfloritoare, cum înfloritor trebuie să fie și viitorul ne-

mului. O coastă cumpărată pe bani pușini de Axente Sabo, lucrată cu sirguință, plantată cu vestiji meri „Ionatan”, — trezesc interesul populației. Incredulii încep a se îndoi, — iar când prima recoltă se arată roșu și vesel, când primii comercianți așteptați cu înfrigurare sosesc, când primul ban stors cu prețul unei munci „cu sudoarea feței” intră în buzunarul dascălului, sosesc și primii țărani și cași un dulce dangăt de clopot mult promițător suna în urechia lui Axente Sabo cererea lor: Domnule învățător, învață-ne să facem și noi așa. Și din acel moment situația economică

a satului se schimbă. Dealurile din apropiere sunt cercetate cu înfrigurare de mici și mari; obiectul acestor cercetări sunt puietii de „lizniți” — tineri meri sălbateci — cari transplantăți din mediul câmpenesc pe coastele satului, cu dragă inimă, sunt altojiți de Axente Sabo. Așa s'a prefăcut pustiul sat într'o frumoasă grădină cu pomi.

După o slujbă de 45 ani neprecupețită în interesul neamului, la adânci bătrânețe ajunge ca pensionar la Sighet, unde continuă de a munci cași cantor. A trăit 81 de ani.

Așa trebuie să fie oricare român și creștin.

Scrisori către o prietenă

10. Osteneli zadarnice

Buna mea prietenă,

... Imi scrii și încă cu oarecare îngrijorare, întrebându-mă ce să faci, când vezi că după toate eforturile ce le-ai pus, îți sunt spulberate planurile și nădejile de viitor? La asta nu-ți voi răspunde eu, — căci mă consider și sunt cu mult mai pe jos decât să îndrăznesc a deslega un lanț ce-mi face impresia că te ține strâns încătușată, — ci voi lăsa ca singură să te scapi de ceea ce te chinuște, servindu-ți numai un ajutor, prin reflexiile și sfaturile ce urmează.

Ești necăjită, prietena mea, căci vezi zădărnice toate ostenelele din timpul unui lung șir de ani? Ești necăjită pentru că vezi nedreapta răsplătă omească pentru atâta muncă ce merita o altă recompensă? Ei bine, eu îți spun totuși ca să nu disperezi, pentru că disperând, pe lângă că n'ai câștigat nimic, îți-ai mai îngreunat situația lipsindu-te și de acel singur sprijin: *nădejdea în mai bine*. Nici-o operă mare, pe care omenirea o proslăvește azi, n'ar fi ajuns la bun sfârșit, dacă autorul ei ar fi descurajat dela primele poticniri și insuccese!

Dacă descurajarea ar fi fost refugiul oamenilor geniali, azi — și încă mulți ani înainte — am călători tot cu poștalionul; am ara pământul (cine are pământ), tot cu plug de lemn, și... tu mi-ai citi scrisoarea aceasta, numai peste o jumătate de an!

Dar, nu uita că nici eforturile tale n'au rămas chiar fără nici-o recompensă, căci nu trebuie desconsiderată acea mulțumire internă, pe care-o simte orice om care-și face datoria, chiar când nu este remarcat de alții...

Pentru osteneala ce ți-se pare zadarnică, Evanghelia vă dă o minunată întâmplare a sf. apostol. Petru, care deși s'a ostenit toată noaptea, n'a prins nici-un pește... „*Toată noaptea m'am trudit și n'am prins nimic*”. (Lc. 5,5). Poate și tu vei fi pusă în situația de a exclama: *Doamne, de trei, cinci, zece, sau și mai mulți ani mă trudes, dar fără nici-un rezultat...* Dumnezeu ne poruncește să nu disperăm și ne dă exemplul sf. Petru, care ascultând de îndemnul Mântuitorului, a aruncat din nou mreja, — de aceea, să zici și tu asemenea apostolului: *Doamne, deși văd că nici-un folos n'am din tot șpu*

Secretul succesului

— Întoarceți-vă la sf. Iosif, el toate le poate. Așa sfătuia Pater Petit pe toți, cari se întorceau la dânsul.

Nu e de mirat, că o atare încredere nici odată nu l-a înșelat. Sfântul Iosif pe toți îi ascultă și pe toți îi ajută. Mai trebuie să amintim cinstea deosebită ce o avea Pater Petit față de ingerul său păzitor. Baza acestei cinsti a fost credința dogmatică serioasă ingerul păzitor, acest spirit curat ceresc,

în calitatea lui de trimis al lui Dumnezeu, împlinește un rol providențial în viața noastră.

„Dacă ingerul nostru păzitor nu ne ajută mai des și mai senzibil, — zicea Pater Petit — e pentru că nu ne întorcem la el, nu-i cerem ajutorul. Să vorbim cu el simplu și cu încredere și surprinși, vom constata, cât ajutor ne dă și în lucrurile cele mai mărunte”.

Pater Petit a fost bunul prietin al ingerului său păzitor. Când bătrânul Pater Petit a suferit de insomnie și când nu

mai putea părăsi patul ca să meargă la capelă, ingerului său păzitor a conezut, ca să ducă solia iubirii sale.

„Isus e singur de totului singur pe altar, ingerul meu păzitor, du-te și li spune, cât îl iubesc”.

Apoi și-a întors gândul la Vergura Maria:

„Mergi dragul meu inger păzitor, de spune și Vergurei Maria că copilul El la Ea se gândește și încă tot o iubește”.

Pater Petit a recomandat aceasta rugăciune de nevinovăție copilărească preoților și mirenilor, mai adăogând:

„Ingerul nostru păzitor în curând se reîntoarce și binecuvântare cerească ne aduce pe aripele sale.” Pater Petit odeseori a simțit ajutorul surprinzător al ingerului păzitor. Dintre multele cazuri vom povesti unul, la care nu incapa îndoială. Atât Fr. Van der Aa, îngrijitor de bolnavi — care avea un rol cu aceasta dată — cât și Pater Petit au enarat aceasta întâmplare.

Pater Petit odată zăcea bolnav de pnenmonie, cu temperatură foarte ridicată. Fratele

IMPREUNA CU BISERICA

lumul meu, după cuvântul tău, nu-mi pierd nădejdea... Nu uita nici cuvintele profetului Ieremia (17, 7) ce zice: „Bindecuvânta este omul ce se încrede în Domnul”, iar dacă toate acestea le-ai făcut și le faci, atunci n'ă-nici-o teamă, căci nici binecuvântarea și sporul, nu va în întârziata...

Drept încheiere, îți transcriu mai jos patru sfaturi, din cartea *Imitația lui Hristos*, scrisă de învățatul călugăr Toma de Kempis:

1. Silește-te să faci mai degrabă voia altora decât voia ta;

2. Să dorești totdeauna mai puțin decât mai mult;

3. Caută totdeauna un loc mai jos și fi supusă tuturor, și

4. Dorește în tot momentul și roagă-te, ca voia lui Dumnezeu să se împlinească cu tine.

De vei urma aceste sfaturi, ele îți vor aduce echilibru sufletească și atunci vei vedea că nici-o osteneală nu-i zadarnică și vei crede că nimic nu va rămânea nerăsplătit în împărăția de dincolo. Să ne rugăm împreună, ca așa să fie!

Alin Vania

In 10 Noembrie a avut loc, sinodul districtului protopopesc al Sighetului. Au luat parte toți preoții din district și ca oaspeți p. Gh. Cosma protopopul Izei, p. Vasile Pop profesor, p. Vasile Radu din Viile Apii. S'au desbătut chestiunile curente.

Citiți și răspândiți

„Dumineca”

...

Și iată s'a sculat un învățator de lege, ispitindu-l, și zicându-i: „Învățătorule, ce voui face ca să moștenez viața de veci?” Iar dânsul a zis către el: „În lege ce este scris? Cum cetești?” Și răspunzând el a zis: „Să iubești pe Domnul Dumnezeul tău din toată inima ta, și din tot sufletul tău, și din toată puterea ta și din tot cugetul tău, și pe aproapele ca pe tine însuși”. Și i-a zis: „Drept ai răspuns: fă acestea, și vei fi viu”. Dar vrând el să se îndrepteze, a zis către Isus: „Și cine este aproapele meu?” Iar Isus răspunzând, a zis: Un om oarecare s'a pogorât din Ierusalim în Ierihon, și a căzut între tâlhari, cari după ce l-au desbrăcat și l-au rănit, s'au dus, lăsându-l abia viu. Și s'a întâmplat de a trecut pe aceea cale un preot și văzându-l, l-a trecut. Așisderea și un levit fiind la acel loc, venind și văzându-l, l-a trecut. Iar un samaritean ce călătorea, a venit la el: și văzându-l, i-s'a făcut milă de el. Și apropiindu-se, i-a legat ranele, turnând pe ele unt de lemn și vin; și punându-l pe dobitoacul său, l-a adus la o casă de oaspeți și a purtat grije de el. Și a doua zi, când a plecat, a scos doi dinnri, i-a dat gazdei, și i-a zis: Poartă-i grije și orice vei mai cheltui, îți voui înloarce când voui veni înapoi. Care din cei trei îi se pare că a fost mai aproape celui căzut în tâlhari? Și el a zis: „Care a făcut milă cu el”. Deci i-a zis Isus: „Du-te, și fă și tu așisderea”.

Fiecare dintre noi trebuie să devină Samaritean. Samaritean, care nu numai rănile trupesti le vindecă, ci și cele sufletești când pe semenul l-a rănit ispitele, zângănitul de aur sau promisiile vieții mai ușoare.

Ar fi trebuit toți să luăm parte la ultimul Congres

General al Agrului, unde cei prezenți din vorbirile mărețe au câștigat convingerea că principiul binelui totdeauna trebuie să iasă învingător. Cuvintele de deschidere a fostului prezident dl. Dr. Valer Pop, ca o mărturisire de credință ne-au emoționat. Cuvintele blânde și adânci ale I. P. S. Mitropolitului ca perlele de rouă au căzut pe sufletul nostru însetat. Iar vorbele pline de nădejde și dragoste părintească ale iubitului nostru Arhiepiscop ne-au convins că orice eveniment poate fi spre folosul nostru sufletească.

Conferința minunată a D-lui Zenovie Păcliseanu, ne-a dovedit că e lucru frumos să fii Catolic și Român. Ne-a dovedit că noi cu capul ridicat putem contempla trecutul în care catolicismul a făcut servicii neprețuite naționalismului nostru. Iar viitorul nostru, zidit pe meritele marilor bărbați ai noștri, nu poate fi dubios.

Deci să devenim Samariteni!

Din căldura sufletului

nostru să dăm și altora, în sufletul cărora focul sfânt abia licărește. Dacă vom vedea că dintre semenii noștri careva e înconjurat de hoji, care vreau să-i fure sufletul, să-i venim într'ajutor. Dacă cineva a fost jefuit sufletească și rănit zace în drum, să nu trecem lângă el indiferent, ci să facem cu el conform exemplului Samariteanului. Să fim noi Samaritenii sufletelor și atunci nimeni nu ne va birui.

+ Simeon Balya

In ziua de 10 Noembrie 1938 a fost înmormântat Simeon Balya paroh, protopop onorar din Săpânța. Născut în Vișeu în 1863 a fost hirotonit în 1890 și apoi numit la fruntea parohiei Săpânța. In acei aproape 50 de ani de pastorație parohia Săpânța sub conducerea lui a fost ridicată la parohie de primul rang. O biserică frumoasă, o casă parohială, cum rar se mai găsesc sunt roada muncii lui. Cași preot, a știut să se impună credincioșilor prin ținuta sa vrednică, având în vedere înainte de toate demnitatea preoțască. La sinodul protopopesc al districtului Sighet, ținut în ziua înmormântării lui, i s'a simțit lipsa. La desbaterile sinodului protopopesc a luat totdeauna parte activă. Mai ales cu ocazia rezolvirii cazurilor de conștiință își puna în bătaie toată știința și toată experiența sa pastorală. In timpuri grele, a știut să mențină la nivel parohia, deși era atacată mult de sectari.

Cași român a fost un luptător, cum numai un boier de

ingrijitor după ce seara l-a vizitat pe bolnavul, — a mers în camera sa, care era în etajul din jos și s'a culcat.

Noaptea târziu aude, că cineva bate tare la ușă.

Intră!, zise, dar nime nu deschide ușa. Inrijitorul socotise, că a halucinat și se puse din nou la odihnă.

Dar din nou aude bătăi la ușă.

Intră, intră!

Nime. Fratele ingrijitor devine neliniștit. Atunci aude din nou ciocănituri.

Intră!

Din nou nime. Inrijitorul intrigat se suclă și deschise ușa. Coridorul era gol și tăcerea nopții a acoperit abajia veche din Tronchiennes.

Inrijitorul stătu mirat, apoi își aduse aminte, ca să vadă ce mai face bolnavul. Urcă treptele lui Pater Petit și îi spuse cele întâmplate, exprimându-și mirarea.

E simplu de tot — îi spuse zimbând Pater Petit. Mi-a fost sete și fiindcă medicul mi-a interzis, ca să mă ridic din pat, am cerut ingerului meu păzitor, ca să plece și să te cheme.

Cât de simplă și vie credință a stăpânit pe Pater Petit, poate din acest motiv a atras atâta oameni în secolul cel mai lipsit de credință al erei creștine.

Cunoștințele lui i-au încredințat problemele cele mai adânci și cele mai dureroase — și tainele cele mai ascunse ale inimilor. Decizia lui Pater Petit totdeauna — chiar și în cazurile cele mai complicate, a fost hotărâtoare și precisă. Dela sine putere nu ar fi putut ajunge la o așa precizie.

Pater Petit intru adevăr era

cași unul care in lume trăiește, dar — cum dorește Isus — nu este din lumea aceasta. Pentru aceea a știut să judece atât de corect în cele lumesti. Călătorilor lumii acesteia stelele cerești le arată direcția cea bună, tot așa vedere clară și dreaptă judecată în cele pământești numai acela poate să aibă, care își ridică privirea la cer. Conducătorul și cuceritorul sufletelor numai acela poate să fie, care este serv umil și fidel a lui Dumnezeu.

Secretul succeselor lui Pater Petit a fost: iubirea.

vită veche poate să fie. Îl vedem în fruntea mișcărilor naționaliste din vremea imperiului maghiar. La prima chemare își pune o bună parte din avutul său în joc cu ocazia înființării băncii „Maramureșana” chemată de a ridica economicește poporul sărac din Maramureș. Pe tema națională a fost totdeauna dârz și neingăduitor. Pe vremea, când încă partidele politice guvernau țara, a fost deputat, apoi senator, dezvoltând în capitala țării o muncă uriașă în interesul Maramureșului oprost. A murit în vârstă de 75 ani.

Il deplâng ficele sale, neamurile numeroase, clerul întreg din Maramureș.

Inmormântarea a avut loc în 10 Noembrie. Ceremonialul a fost săvârșit de 24 de preoți în frunte cu Rds. Ilariu Borș canonic delegatul episcopului diecezan, Rds. Ștefan Popp vicar și Preacuviosul Leon Manu egumenul Mănăstirii Nicula.

Dumnezeu să-i facă parte cu dreptii!

Din viețile sfinților.

Sf. Ioan Gură de aur

Sf. Ioan s'a născut în Antiohia la anul 344 din părinți creștini. De mic a rămas orfan de tată. Mamăsa Antusa l-a crescut creștinește. El a învățat filosofia cu mare succes în Athena. În tinerețe el a avut înclinare spre viața călugărească. Însă la rugămintea mamei sale sf. Ioan a rămas lângă dânsa ocupându-se cu cetirea cărților sfinte. În etate de 30 ani a fost câțva timp învățacelul unui călugăr bătrân. Apoi doi ani a viețuit într'o peșteră. În anul 386 a fost hirotonit de preot și i s'a încredințat direcția de predicator pe 12 ani. A predicat foarte mult și frumos de aceea a fost numit (Chrysostomul) Gură de aur. În anul 398 Sf. Ioan ajunge arhiepiscop al Constantinopolului. Pe scaunul arhiepiscopesc el a fost tot umilit ca și mai înainte. S'a năzuit să îndrepteze obiceiurile rele de atunci. Ajuta pe cei săraci și desvâje poporul dela lucruri deșarte și luxoase. A rânduit serviciile bisericesti și a întocmit sf. Liturgie care-i poartă numele și se cântă aproape în toate Duminecile și sărbătorile de peste an. Sf. Ioan a mustrat pe împărăteasa Eudoxia pentru nedreptatea făcută unei văduve. Eudoxia mâniindu-se l-a pirit la împăratul cu diferite lucruri false. Acesta l-a exilat pe sf. Ioan. Din această cauză poporul era nemulțumit și murmură contra împăratului. După ce sf. Ioan a părăsit

Constantinopolul s'a făcut mare cutremur de pământ. Temându-se împărăteasa de Dumnezeu și de popor a chemat înapoi pe sf. Ioan. Poporul l-a primit pe sfânt cu pompă. Peste 2 luni împărăteasa a vrut să-și ridice o statuie de argint înaintea bisericii. Cu această ocazie aveau să fie jocuri și petreceri în acel loc. Sf. Ioan nu s'a învoit ca locul sfânt înaintea bisericii să fie necinstit cu jocuri și dansuri necuviincioase. Atunci împărăteasa a zis că sf. Ioan răscoală poporul în contra ei. Din această cauză sf. Ioan a fost exilat în Armenia la Cucusus iar de acolo la Marea Neagră. Drumul spre noul loc de exil s'a făcut în

timp de 3 luni. În acest lung marș Sf. Ioan a slăbit. A simțit că sfârșitul i se apropie. El când a sosit la localitatea Coman din Pontus s'a îmbrăcat în haină albă, s'a cuminecat și însemnându-se cu semnul sf. cruci și a dat sufletul în anul 407 după Hristos, zicând: „Lăudat să fie Domnul pentru toate”. Sf. Ioan Gură de aur avea datina de a zice: „Nu mă tem de nimic afară de păcat”. Așa a învățat și pe alții să facă. Nu s'a temut a muștra fărădelegile și ale celor puternici bine știind că cine suferă persecuții pentru dreptate, acela dobândește împărăția cerurilor.

P. Iosif Mișlea O.S.B.M.

Către Preacurata

Cu-adevărat se cuvine
Să te fericim pe tine,
De Dumnezeu Născătoare
Preacurată ntre fecioare,
Totdeauna preamărită,
Totdeauna fericită
De tatăl din cer iubită.

Tu ești prea nevinovată,
De păcat, n'ai nici o pată,
Ești fecioară ntre fecioare
Totuși mamă Născătoare
Cu daruri ești dăruită,
Cu virtuți împodobită
De-al tău Fiu Isus iubită.

Tu ești rază strălucită
Comoară neprețuită,
Ești floarea cea mai aleasă
Sfântului Spirit mireasă,
Ești Fecioară nenunțată
Ești de ingeri preacinstită
De sfântul Spirit iubită.

Tu ești lumii îndreptare
Și câștigi mereu iertare,
Păcătoșului nemernic.
Tu ești lumii scut puternic,

Celui ce e'n disperare
Îl mângâi... nădejde tare,
Îi dăruiești... și-alinare.

Tu ești lumii mântuire
Sfinților ești fericire,
Celor triști mângâitoare
Păcătoșilor scăpare.
Îmbrăcată în mărire,
Noi creștinii cu iubire
Te mărim cu'n suflețire.

Când va fi în ceasul morții,
Te rugăm Maică cu toții;
Lângă noi să fii de față,
Să ne mângâi cu dulceață
Ceasul morții noastre bine,
Să-l petrecem... Și prin tine,
Să ne ia Isus la sine.

Iar în ziua judecării
Ziua cea mare-a răsplății,
Să ne conduci cu iubire
Spre cereasca fericire,
Cu Isus în bucurie
Și cu tine'n veselie,
Să fim noi în veșnicie!

Un fiu al Mariei

Unde duce citirea cărților rele?

Părintele Antofer, preotul unei închisori din Viena, voind să se convingă despre otrava primejdioasă ce o lasă în suflete citirea cărților rele, a împărțit într'o zi robilor din temniță hârtie și creioane și l-a rugat pe fiecare în parte, ca să răspundă la următoarea întrebare:

Ce influință a avut asupra vieții lor citirea citirea ziarelor și cărților rele:

După două zile a și început să primească răspunsurile:

Primul răspuns: Nu știu, dacă Gutenberg, a fost îndemnat de Dumnezeu, sau a fost unealtă a diavolului când a născocit tipa-

rul. Știu însă, că eu pe urma născocirii lui, prin citirea cărților rele, la cari ajungi cu mult mai ușor decât la cele bune, am ajuns aci și sunt ceea ce mă vedeți, un pușcăriaș și un bandit, încărcat de cele mai grele crime.

Al doilea răspuns: Eu m'am luat după ceea ce scriu gazetele comuniste și cărțile rele, cari ponegreau Biserica și își băteau joc de credință și de cele sfinte. Acum sunt deplin convins, că fără religie, nu poți ajunge mai departe decât am ajuns eu: adică la pușcărie.

Al treilea răspuns: Sunt con-

vins că niciodată n'ași fi ajuns între zidurile închisorii, dacă n'ar fi existat presa și cărțile rele, cu cari mi-am otrăvit sufletul.

Al patrulea răspuns: Acum văd limpede că atât pierderea credinței, cât și toate celelalte nenorociri, cari m'au ajuns, mi se trag din citirea cărților rele și a gazetelor cari mi ponegreau credința și Biserica.

Al cincelea răspuns: Dacă mă gândesc la fericirea pe care am pierdut-o mi se pare că în dosul fiecărei litere din cărțile ce le-am citit, se ascunde un diavol care stătea la pândă și căuta să mă prindă și să mă aducă aci.

Al șaselea răspuns: Am fost un muncitor cinstit și duceam o viață fericită, până când un prieten mi-a dat în mână cele dintâi cărți și gazete rele, cari m'au îndepărtat de Dumnezeu și m'au făcut să-mi pierd credința. Urmările le vedeți: Sunt un pușcăriaș.

Am putea să înșirăm multe pagini cu răspunsuri, căci închisoarea cu pricina este foarte mare și adăpostește mulți robi între zidurile ei.

Ne vom opri însă aci și vom căuta să arătăm, că asemenea teascuri cu otravă se găsesc foarte multe și în țara noastră. Numărul cărților rele, cari otrăvesc sufletele și-i fac pe oameni să-și piardă credința și sufletul este foarte mare. Aceasta îndeosebi la orașe, căci acolo se desface mai vârtos marfa diavolului, cărțile rele. Dar din acestea ajung destule și pe satele noastre.

Mulți se vor întreba, cari sunt acele cărți atât de rele și de primejdioase?

Cărți rele sunt toate acelea cari încearcă să-ți clatine credința, să te îndepărteze de Dumnezeu; cărți rele sunt mai cu seamă acelea, cari și se dau pe ascuns sau și se vând la târguri de către neguțitori străini de neamul și de legea ta. Cărți rele sunt toate acelea cari deși cuprind în ele și rugăciuni, nu sunt însă aprobate de Biserica, adică nu poartă aprobarea nici unui episcop sau autoritate bisericăască, și ca atari cuprind învățături greșite.

De aceea creștinul bun trebuie să fie cu multă băgare de seamă, nu numai la ceea ce cumpără, ci și la ceea ce i se oferă fără bani.

Trebuie să fii cu mare băgare de seamă, când cineva vă dă târcoale, cu traista plină de cărți sau gazete, ca nu cumva în ele să se ascundă updița diavolească, în care să vi se prindă sufletul.

Când cumpărați sau primiți o carte, care vă este necunoscută, este foarte bine să cereți sfatul preotului

(Din Calendarul dela Bixad 1939)